

Arrest

nr. 208 635 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bent u afkomstig uit Theranda Yug, het huidige Nishor in Kosovo. U beschikt over de Kosovaarse en de Venezolaanse nationaliteit. Uw ouders zijn H. en H. B. (...) (o.v. (...)) en u heeft drie zussen en een broer: E. (...), D. (...) ((...)), D'. (...) ((...)) en a. (...). E. (...) woont in Kosovo, de rest van uw familie woont in België. Als kind reisde u op en neer tussen uw geboortedorp in Kosovo en Zwitserland, waar uw vader werkte. Vervolgens leefde u in Kosovo en

ging er naar school. U werd door uw familie tegen uw wil verloofd met A. K. (...). Toen u 19 jaar oud was, in 2003, verhuisde u naar Zwitserland. U beschikte toen over UNMIK (United Nations Interim Administration in Kosovo) documenten en verkreeg telkens een visum in Zwitserland voor een jaar. In 2006 of 2007 verhuisde u met uw partner, L. L. B. (...), naar Venezuela. In 2009 huwde u met L. (...). In 2014 verkreeg u de Venezolaanse nationaliteit. Een drietal jaar geleden, toen u reeds gehuwd was en in Venezuela woonde, bedreigde A. K. (...), uw vroegere verloofde uit Kosovo, u telefonisch. Hij had u eerder al bedreigd toen u nog in Kosovo en in Zwitserland woonde. Uw echtgenoot was bankier en zette onder meer offshore bankrekeningen op voor personen gelinkt aan het regime. In het begin verliep uw relatie voorspoedig. Toen Hugo Chavez ziek werd en later overleed, begon uw echtgenoot veel te drinken en zich agressief te gedragen tegen u. Hij bedreigde u met wapens, sloeg u en sloot u op in uw woning. Een tweetal jaar geleden probeerde u klacht in te dienen bij de politie, maar zij stuurden u terug naar huis. Uiteindelijk slaagde u erin uw echtgenoot te overtuigen van een echtscheiding, om daarna uw relatie een tweede kans te geven als ongehuwd koppel – uw echtscheiding werd officieel uitgesproken op 8 december 2016. U bleef tot aan uw vertrek, nog een tweetal maanden, in een woning van uw echtgenoot wonen. In 2016 waren de kinderen van L. (...) op bezoek – zij wonen in Zwitserland bij hun moeder. U maakte van de gelegenheid gebruik om hen te begeleiden op hun terugreis naar Europa en op die manier uit Venezuela te vertrekken. Op 2 augustus 2016 reisde u per vliegtuig naar Zwitserland. U verbleef vijf dagen of een week bij uw peter in Zwitserland en reisde vervolgens naar Kosovo om er een paspoort en identiteitskaart aan te vragen. U had er een conflict met uw zus E. (...), en verbleef een week op hotel. U verbleef in totaal drie weken in Kosovo en reisde vervolgens terug naar Zwitserland, waar u nog een week verbleef. Uiteindelijk kwam u op 5 september 2016 aan in België en vroeg u op 5 oktober 2016 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs van Venezuela, een kopie van uw echtscheidingsakte, uw certificaat van naturalisatie van Venezuela, kopies van uw Kosovaarse paspoort en identiteitskaart, uw Kosovaarse geboorteakte, een uittreksel uit het Kosovaarse bevolkingsregister, certificaten van verschillende opleidingen als schoonheidsspecialiste, uw bewijs van inschrijving van de stad Luik en een attest van verhuis en foto's van verwondingen die u opliep door uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Venezolaanse als de Kosovaarse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Kosovo, noch dat u in geval van een terugkeer naar Kosovo een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voornoemde Vreemdelingenwet of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald

in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Bij KB van 17 december 2017 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Een land wordt als een veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 (artikel 57/6/1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980). De vaststelling dat Kosovo als veilig land van herkomst wordt beschouwd, hangt onder meer af van het feit of dit land beschikt over een systeem van efficiënte sancties tegen vervolging of ernstige schade. De beoordeling die ertoe leidt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd, houdt rekening met de mate waarin dit land bescherming tegen vervolging en mishandeling biedt. Daartoe wordt er onderzocht of de personen die deze daden plegen, daadwerkelijk worden gestraft wanneer ze verantwoordelijk geacht worden voor de feiten in dat land (considerans nr. 42, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))), en of dit land beschikt over een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van de rechten en vrijheden die worden gedefinieerd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en/of in het internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en/of het VN-Verdrag tegen foltering (artikel 57/6/1, derde lid, van de wet van 15 december 1980; bijlage I van Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))). De doeltreffendheid van de bescherming van de autoriteiten van Kosovo werd aldus op voorhand onderzocht en Kosovo kan veilig in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 worden genoemd. Aangezien Kosovo een veilig land van herkomst is in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, wordt er verondersteld dat een asielzoeker er veilig is, behalve als hij elementen in tegengestelde zin voorlegt (considerans nr. 40, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))).

Volgens uw verklaringen kan u niet in Kosovo wonen omdat u niet houdt van de mentaliteit en u er niet zou kunnen integreren (CGVS, p. 12). Bovendien vreest u A. K. (...), aan wie u was uitgehuwelijkt en die u achteraf heeft bedreigd (CGVS, p. 12). Uw vertrek uit Kosovo noemde u dan ook een ontsnapping (CGVS, p. 12). Tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken had u over de problemen met A. (...) echter met geen woord gerept; u verklaarde toen dat u Kosovo had verlaten omdat u genoeg had van de mentaliteit in het land (vragenlijst DVZ, vraag 5). Hoewel het gehoor bij DVZ kort is, blijkt uit het verslag dat u er de tijd kreeg om in enkele zinnen te schetsen waarom u Kosovo verliet. U beschreef toen slechts de conservatieve mentaliteit en vermeldde niet dat u er persoonlijke problemen kende (vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent A. (...) op de helling. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het al een drietal jaar is geleden dat u nog contact zou hebben gehad met A. (...) (CGVS, p. 12, 14). Sindsdien zou u niets meer van hem hebben gehoord, noch rechtstreeks noch via anderen (CGVS, p. 13-14). De door u aangehaalde bedreigingen door A. (...) – die u overigens op geen enkele manier heeft aangetoond – kunnen dan ook geenszins actueel worden genoemd. Uw (actuele) vrees ten opzichte van Kosovo wordt nog verder ondermijnd door het feit dat u er, na uw vertrek uit Venezuela en voor uw komst naar België, drie weken doorbracht (CGVS, p. 9). Wat betreft de overige door u aangehaalde redenen dat u niet in Kosovo wil wonen, met name dat de mentaliteit u niet aanstaat, men er u als vreemd zal beschouwen u denkt dat u er niet zal kunnen integreren (CGVS, p. 12, 14), wordt vastgesteld dat het hier motieven betreft van louter persoonlijke aard, die bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met A. (...), dan nog dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput

om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op geen enkel moment klacht heeft ingediend tegen A. (...) (CGVS, p. 13, 14). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u toen in Zwitserland verbleef of naar Zwitserland zou vertrekken en u het naast zich neer wilde leggen, kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Kosovo zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Kosovo een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs van Venezuela, uw certificaat van naturalisatie van Venezuela en uw echtscheidingsakte bewijzen uw identiteit en Venezolaanse nationaliteit en uw huwelijk en echtscheiding, die hier niet ter discussie staan. Dat u daarnaast beschikt over de Kosovaarse nationaliteit, zoals aangetoond met kopies van uw Kosovaarse paspoort en identiteitskaart, uw Kosovaarse geboorteakte en een uittreksel uit het Kosovaarse bevolkingsregister, wordt evenmin betwijfeld. De foto's van uw verwondingen, certificaten van opleidingen als schoonheidsspecialiste, uw bewijs van inschrijving van de stad Luik en uw attest van verhuis hebben evenmin invloed op de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "*de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*" en de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de beschermingsmogelijkheden door de Kosovaarse overheid en dat op geen enkel ogenblik onderzocht wordt of zij kan terugkeren naar Venezuela, wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij en de door haar bijgebrachte documenten blijkt dat zij zowel de Kosovaarse als de Venezolaanse nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2018, p. 3; administratief dossier, stuk 13, map documenten, nrs. 1 en 6). De Raad duidt erop dat verzoekende partij er in het kader van haar asielaanvraag toe gehouden is aan te tonen dat geen van beide nationale overheden haar de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te dezen dus zowel de Kosovaarse als de Venezolaanse overheid. Zoals evenwel wordt aangehaald in de bestreden beslissing toont verzoekende partij niet aan dat er in haar hoofde ten aanzien van Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Wat betreft de door haar aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden afgespeeld hebben, wordt dan ook terecht opgemerkt dat een onderzoek naar deze feiten niet zou kunnen leiden tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat er in haar hoofde ten aanzien van Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept heeft over de problemen met A. K., betoogt verzoekende partij dat haar tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was medegedeeld dat zij niet alles in detail diende te vertellen. Zij heeft zich tijdens dit interview dan ook beperkt tot de essentie.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS), waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft en geenszins een 'detail' zoals verzoekende partij beweert. Aangezien zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij niet in Kosovo kan wonen omdat zij A. K. vreest aan wie zij was uitgehuwelijkt en die haar achteraf heeft bedreigd, en zij in dit verband tevens aangaf dat haar vertrek uit Kosovo dan ook een ontsnapping betrof, is het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekende partij hiervan ook melding zou hebben gemaakt wanneer zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd wordt naar de redenen waarom zij Kosovo destijds had verlaten (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat zij hiervan evenwel geen enkel gewag maakte, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

2.2.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing dat de door haar aangehaalde bedreigingen door A. geenszins actueel kunnen worden genoemd, de motivering dat haar (actuele) vrees ten opzichte van Kosovo nog verder wordt ondermijnd door het feit dat zij er, na haar vertrek uit Venezuela en voor haar komst naar België, drie weken doorbracht, en de motivering dat wat betreft de overige door haar aangehaalde redenen waarom zij niet in Kosovo wil wonen, met name dat de mentaliteit haar niet aanstaat, men er haar als vreemd zal beschouwen en zij denkt dat zij er niet zal kunnen integreren, wordt vastgesteld dat het hier motieven betreft van louter persoonlijke aard die bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging en dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekende partij omwille hiervan een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volledig ongemoeid laat in haar verzoekschrift waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.6.1. Verder meent verzoekende partij dat zij voor haar problemen geenszins beroep kan doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Zij meent dat de motivering van verwerende partij dienaangaande onvoldoende rekening houdt met de concrete realiteit en pijnpunten binnen de werking van de Kosovaarse justitie en dat op geen enkel moment onderzoek werd gedaan naar de effectiviteit van de door Kosovaarse autoriteiten geboden bescherming. Bovendien kan de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten pas worden geboden wanneer zij reeds het slachtoffer is geworden van een aanslag. Zulke bescherming kan bezwaarlijk als effectief worden beschouwd en betreft geenszins een adequate bescherming van haar persoon. Voorts wijst verzoekende partij nog op de corruptie binnen het justitieel apparaat en voegt zij in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een internationaal rapport van juni 2017 (bijlage 2).

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie) dienaangaande terecht als volgt motiveert: *"Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen*

van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”.

Een louter algemene verwijzing naar het bestaan van corruptie in de Kosovaarse maatschappij, hetgeen in voormelde motivering geenszins ontkend wordt, volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij voor haar problemen geen beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten. Wat betreft de door verzoekende partij opgeworpen ineffectiviteit van de geboden bescherming, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot het uiten van blote beweringen die niet gestaafd worden aan de hand van objectieve informatie. De Raad duidt er hierbij nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn en niet absoluut hoeft te zijn en bescherming dient te bieden tegen elk feit begaan door derden. Waar verzoekende partij nog stelt dat bescherming door de Kosovaarse autoriteiten pas kan worden geboden wanneer zij reeds het slachtoffer is geworden van een aanslag, bemerkt de Raad evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij nagelaten heeft klacht in te dienen tegen A.. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Hierbij zijn ook preventieve maatregelen denkbaar. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij geen klacht heeft ingediend tegen A. omdat zij geen enkel vertrouwen heeft in het plaatselijk justitieel apparaat en zij wist dat zij bij de politie geen bescherming kon zoeken tegen deze in haar geboortestreek invloedrijke persoon, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij, gevraagd naar haar motivering om geen klacht in te dienen tegen A., louter stelde dat zij toen in Zwitserland verbleef of naar Zwitserland zou vertrekken en zij het naast zich wilde leggen. Van het feit dat zij geen enkel vertrouwen had in het Kosovaarse justitieel apparaat en dat A. een invloedrijk persoon zou zijn, maakte zij nergens melding. Deze *post-factum* argumenten komen dan ook allesbehalve overtuigend over en doen geen afbreuk aan het voorgaande.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat het asielrelaas van verzoekende partij, die zowel de Kosovaarse als de Venezolaanse nationaliteit bezit, geloofwaardigheid mist en dat zij indien nodig de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kan invoeren, waardoor er geen nood aan internationale bescherming voorhanden is. Er dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij

neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 januari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij beroep kan doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en haar asielrelaas op zich geloofwaardigheid mist, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT